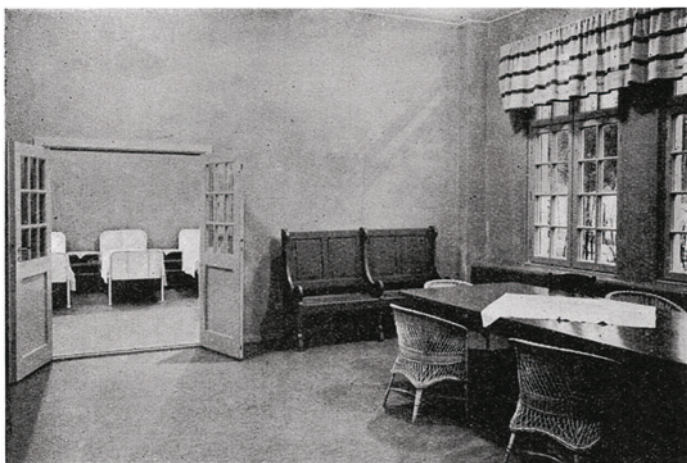

Komfort på Trosterud

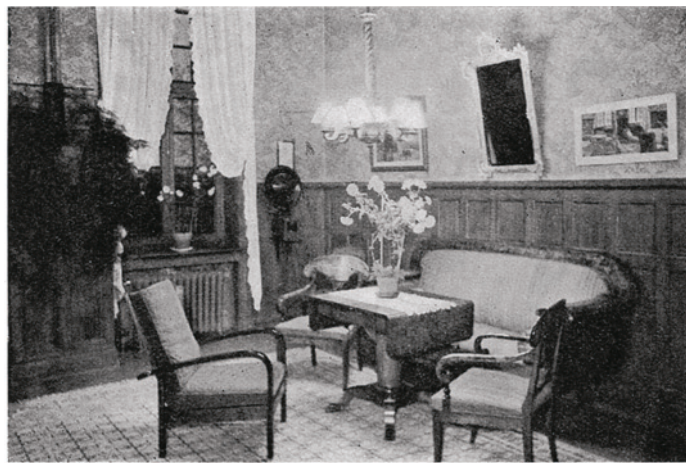
Henrik Dedichen (1863–1935) opprettet i 1901 et privat sinnssykeasyl for bedrestilte. Det var et åpent sykehus, mindre preget av tvang enn datidens offentlige anstalter. Dedichens oppfatning, ifølge Norsk biografisk leksikon, var at den sinnssyke skulle betraktes som en alminnelig pasient. «Min erfaring er, at de sindssyke bedre taaler at sees paa vrangen end mange saakaldte normale, og at ufornuften mangen gang er lige saa stor udenfor som i sindssygeanstalterne.» I Tidsskriftet nr. 5/1934 omtales institusjonen i rosende ordelag – særlig var forpleiningen bra. Hvordan den var andre steder, sies det intet om (Tidsskr Nor Lægeforen 1934; 54: 267–70).

Fagartikler, medisinsk administrasjon, kollegiale spørsmål m. v.

Litt om Dr. Dedichens asyl 1901 og 1933.

Opholdsrum for urolige syke i den nye avdeling.

Salong i den rolige avdeling.

Den 20. september 1901 åpnedes Dr. Dedichens asyl i Ø. Aker med 36 plasser i den rolige avdeling og 22 i den urolige. Fordelt likelig på kjønnene. Belegget har vært meget vekslende i størrelse, fra 24 til 78. De lave tall skyldes åpningen av større tilbygg ved andre asyler. De stiger forholdsvis raskt igjen, idet det som det aller mest skorter på – vaktaler og isolater – ikke tilgodesees, ser det ut til, i tilstrekkelig grad ved nybygg og utvidelser. Som ved alle andre asyler har også ved Dr. Dedichens asyl den urolige avdeling vært altfor liten og den rolige for stor i forhold til det hele. Utvidelse av den urolige avdeling har gjentatte ganger vært drøftet; men som rimelig kan være har man hatt sine betenkeligheter. Da plassmangelen for såvel nye urolige som for kroniske, i privatpleie umulige pasienter stadig blev verre og verre, tross utvidelser på Gaustad og Dikemark og tross Psykiatrisk klinikk, våget aktieselskapet i 1932 å gå til ombygning og utvidelse av den urolige avdeling, og den 19. november 1933 blev avdelingen høitidelig åpnet.

Bygningen blev forlenget mot øst, og istedenfor at den toetasjes bygning før var delt vertikalt på midten mellom mannlig og kvinnelig avdeling blev nu hele 1ste etasje tatt til kvinne- og 2nen til mansavdeling. Sykesaler, dagligværelse, rum for de besøkende ligger på rekke og rad, alle sydvendte med solen flommende inn av de høie vinduer, og med den herligste utsikt mot fjord, by og landskapet. Hele avdelingen lett overskuelig på grunn av glassvegger. Hele avdelingen praktisk talt en stor vaktavdeling med tilhørende isolater for dem, som trenger absolutt ro. Alt det tekniske utstyr med hensyn til belysning, oppvarming, ventilasjon, bad er det beste som f. t. kan skaffes, det merker man straks man går sin runde.

Den rolige avdeling har beholdt det preg, den hadde fra begynnelsen av: rummelige enkeltmanns værelser mot syd, koselige salonger og lyse korridorer, som alle ender i store verandaer, hvorfra pasientene ha fri adgang til den vakre, uinnhegnede have og park. Det er kun det tekniske, som har måttet finne seg i å følge med de forandringer, som tiden har medført: oljefyring, elektrisk koking, kjøleskaper. Og i salongene høitallere, som pasientene setter overmåte pris på.

Over hele asylet er der kun en forpleining, som svarer til (og vel så det) den såkalte besteforpleining i anstalter, hvor der tidligere var to forpleininger.

Asylet i sin nuværende skikkelse søkes autorisert for 100 plasser. Likesom overlæge Dedichen sen. all sin tid har inntatt en særstilling blandt våre psykiatere like overfor sinnssykeloven av 1848 og hevdet denne sin stilling med seig utholdenhet, således har også hans asyl greiet å hevde sig som privatasyl i alle disse år med all heder.

Det blev ved ovennevnte anledning sist november uttalt, «at dr. Dedichen har hatt rett, men ikke på det tidspunkt han fremkom med sine meninger.» Denne bemerkning fikk almindelig tilslutning.

En annen taler betonet, at det var dristig av dr. Dedichen å gå igang med et privat asyl, til og med uten stengende gjerder overalt.

Tiden har vist, at overlæge Dedichen regnet riktig. Hans asyl har vært, er og vil visselig vedbli å være et utmerket ledd i norsk sinnssykepleie.

Grefsen 17. februar 1934.

N. Christoffersen.